هو الله - إلهي إلهي ترى أحبّتک المنجذبين إلى ملکوتک...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

لوح رقم (144) - من آثار حضرت عبدالبهاء - مکاتیب عبد البهاء، جلد3، صفحه 351

(144)

طهران - احبای الهی عموما علیهم بهاء الله الابهی

هو الله

إلهی إلهی ترى أحبتک المنجذبين إلى ملکوتک الابهی و المتأججين الضلوع و الاحشاء المتوقدين بنار محبتک المتسعرة فی سدرة السيناء الخاضعين لکلمتک العلياء الخاشعين لامرک بين الورى الصادعين بما امرت به فی الصحف و الالواح البارعين فی اعلاء کلمتک الصادعين بعظيم موهبتک رب انهم طموا کامواج الطمطام و هاجوا کهياج الارياح اللواقح و استفزتهم نفحاتک بين البرايا و ظهروا ظهور الخفايا من الزوايا و نادوا باسمک جهارا و دعوا الی محبتک عشيا و ابکارا تراهم رکعا سجدا خضعا خشعا بباب احديتک ذلا و انکسارا و قاوموا الذين غفلوا عن ذکرک علوا و استکبارا رب انک لتعلم بان عبدک هذا يرتل منهم آيات الرضا عشيا و ابکارا و يندلع لسانه بشکرهم غدوا و آصالا لک الحمد يا سابق النعم علی ما وفقتهم علی خدمتک و أيدتهم بعبوديتک فائزين بمعرفتک ثابتين علی محبتک متمنين فضلک و رحمتک رب ان هؤلاء طيور أوج العرفان انبت اباهر القوة و

القدرة فی جناحهم حتی یطیروا الی الذروة العلیا الغایة القصوی فضاء لا یتناهی و اجعلهم اشجارا باسقة و الویة خافقة و حیاضا دافقة و ریاضا مؤنقة و جبالا شاهقة لا تزلزلها الاریاح و لو کانت عاصفة قاصفة لاعجاز نخل خاویة و ایدهم فی کل الشؤون و الاحوال و انلهم کؤوس الآمال الطافحة بالصهباء فی ملکوت الجمال انک أنت الحنون انک انت الرؤف انک أنت العزیز المتعال

ای یاران عبدالبهاء الآن در دامنه کوه کرمل در جوار مقام اعلی بذکر شما مألوفم و بیاد شما در نهایت روح و ریحان زیرا از جوش و خروش جدید و سعی مشکور بی‌نظیر که بتازگی در طهران پدید شده و نار محبت الله شعله باوج اعلی زده در نهایت وجد و سرورم آن مرز و بوم موطن مقدس حضرت مقصود است لهذا باید مرکز سنوحات رحمانیه گردد و از آن مدینه مبارکه انوار محبت الله بسائر جهات سطوع نماید و نفحات قدس انتشار یابد و زلزله بارکان تقالید قدیمه اندازد و اساس افکار پوسیده براندازد

باری در صبح و شام و جوف لیالی و ایام تضرع بحضرت رحمان نمایم که هر دم قوتی جدید و موهبتی بدیع و غلیانی شدید ظهور و بروز نماید

جناب میرزا صبحی بجهت شما آنچه باید بکوشد کوتاهی ننمود لسان بستایش شما آراست که هر یک ازین احباء سزاوار شمول عنایت از ملکوت ابهی و شایان فیوضات نامتناهی از ملأ اعلی و علیهم البهاء الابهی حیفا ۱ ربیع اول ۱۳۳۸ (عبدالبهاء عباس)